

Atònits

«L'espectacle polític de baix nivell a què assisteix l'opinió pública catalana és absolutament lamentable i no se'l mereix el poble català»

L'espectacle polític de baix nivell a què assisteix l'opinió pública catalana és absolutament lamentable i no se'l mereix el poble català, sobretot els milers de ciutadans amb causes pendents davant la justícia espanyola i els centenars de milers de persones que van comprometre's al màxim amb els fets d'octubre de 2017. Es tracta d'una exhibició pública desastrosa, sense direcció, sense guió, sense tàctica ni estratègia, amb un elenc artístic escarransit i amb un *atrezzo* mancat de la imaginació més elemental, ben lluny del nivell i la qualitat del nostre teatre amateur.

A qualsevol persona que aterrés aquí, vinguda de lluny, res no li faria ni sospitar que es troba en un territori immers en una procés d'emancipació nacional i on resulta que els que es barallen no són pas els partidaris de la independència amb els contraris d'aquesta, sinó que, paradoxalment, s'esbatussen entre ells els que asseguraven ser favorables a la creació d'una República Catalana plenament sobirana. Les topades de pati d'escola, les declaracions grandiloqüents i els canvis constants de posició són indicatives del nivell lamentable que senyoreja avui en bona part de la política catalana.

És en aquest context de desorientació absoluta, navegació sense brúixola, mirada curta i absència de sentit d'estat, que és possible un programa de televisió com el que vam veure dimarts de la setmana passada a TV3, a *Sense ficció*. S'hi explicava, amb tots els ets i uts, tota l'arquitectura clandestina que va fer possible la fabricació de les urnes, l'arribada d'aquestes a Europa, el trasllat posterior a Catalunya Nord i d'allà als diferents punts de la geografia del Principat. S'hi feia esment de l'empresa i la ciutat xinesa on les urnes van ser fetes, del sistema de transport emprat, del port d'arribada i del pretext adduït davant les autoritats franceses per justificar l'entrada de 10.000 urnes amb l'escut de la Generalitat.

S'hi indicava quin era el municipi rossellonès on van custodiar-se les urnes abans de la seva distribució, amb imatges del magatzem en qüestió, fàcilment localitzable amb una simple visita al poble. Sort que l'empresari que va amagar-les hi sortia d'esquena, per dificultar-ne la identificació, cosa que també van fer, amb encert, altres persones que no van aparèixer amb el seu rostre visible en pantalla. Es va explicar, amb tota mena de detalls, els diferents procediments, estratagemes i rutes emprats perquè les urnes fessin cap al lloc corresponent i, fins i tot, com i on van ser ocultades davant la imminència de l'arribada dels cossos violents espanyols.

Com si amb tot això no n'hi hagués prou, el programa va permetre's la frivolitat d'indicar els noms i cognoms personals de qui, al seu entendre, formava part de la piràmide de comandament i organització del referèndum del primer d'octubre, arribant, fins i tot, a revelar la identitat d'una de les tres persones que, segons va assegurar-se, eren les úniques que ho sabien tot. Arribats en aquest punt, la meva estupefacció i, pel que sé, la de molta altra gent, ja no va tenir aturador. Estava atònit i no donava crèdit a tot el que veia i sentia. Com era possible una irresponsabilitat tan gran, una inconsciència tan enorme, una insensatesa tan colossal?

Puc entendre molt bé que, per a un periodista, investigar les interioritats de l'operació referèndum sigui un tema molt atractiu i que, en disposar d'informació, tingui la pruija irresistible de voler-les explicar. Però, ben entès, això darrer només té sentit en el cas de periodistes estrangers, treballant per a mitjans foranis, però no crec que en tingui en el cas de professionals d'aquí i, encara menys, que el programa en qüestió sigui emès no per una televisió privada, sinó, ni més ni menys, per la televisió pública d'un país que vol ser independent i que figura que té un

govern independentista. Sempre es diu que el periodisme no té pàtria, i deu ser cert. El periodisme no en té, però els periodistes, sí.

Deixar totalment al descobert l'entramat secret que va fer possible l'acció nacional i popular més important de la batalla d'Almansa ençà és, en realitat, fer la feina que el CNI va demostrar ser incapaç de dur a terme. Qui sap si, un dia d'aquests, la guàrdia civil o la policia nacional homenatjarà TV3, o la distingirà amb alguna condecoració, en reconeixement als seus mèrits ?por la pàtria?, per la seva magnífica col·laboració per deixar amb el cul enlaire tanta gent compromesa, amb patriotisme, risc i il·lusió, a favor d'una causa tan justa i noble com la llibertat del seu poble.

Perquè, en tot cas, un programa així tan sols té sentit un cop assolida la independència, però mai abans, en plena batalla, quan la guerra política no s'ha acabat. No hi ha cap explicació que en justifiqui l'emissió. I és impensable que irlandesos, algerians o vietnamites, posem per cas, haguessin comès la temeritat de destapar, ells mateixos, l'estructura clandestina de la seva lluita d'alliberament abans d'aconseguir el seu objectiu nacional. Tot allò que ara s'ha deixat al descobert (noms, mètodes, argúcies, rutes, estructures) queda del tot inutilitzat per a ser tornat a emprar el dia de demà, sigui per entrar urnes o qualsevol altre material o persona, secretament.

No sabem quin futur ens espera com a poble, però cremar tots els cartutxos, ensenyar totes les cartes, només per uns moments d'èxit d'audiència, és indicatiu del pa que s'hi dona, en alguns àmbits destacats de la societat catalana. Els eslovens, posats com a exemple de poble modern i pacífic, mai no van fer cap programa, abans de la independència, explicant la lenta entrada al país de material clandestí, que no era precisament urnes, transportat per les barques de pescadors, discretament, durant dies i dies i dies...

Un procés d'independència és una cosa molt seriosa i no pot ser tractat com un joc de pistes, un joc de rols o una gimcana, com qui veu ?Guaita què fan ara?. En aquestes alçades de la història, la direcció del combat per l'emancipació nacional s'ha convertit en política de fireta, protagonitzada per actors molts dels quals no serien admesos per a fer *Els Pastorets*, i amb els partits més preocupats per qui serà president de la Diputació de Castellaldalt, del Consell Comarcal del Peloponès o batlle del municipi de Vilatrística. Altrament dit, independentisme categoria alevins.

Tenen, partits i entitats, persones més ben preparades, competents, serioses i responsables que alguns que ara tallen el bacallà i, amb paraules i fets, ens incomoden, quan no ens avergonyeixen o, en tots els casos, desmobilitzen la gent que, fa cinc anys i avui mateix també, continua estant al peu del canó. Doncs que els hi posin, perquè la gent continua sent-hi, però, davant d'un panorama tan trist i irresponsable s'ho mira de casa estant, mentre a la cuina sona ?*No és això, companys, no és això?*, al menjador se sent ?*Diguem no, nosaltres no som d'eixe món?* i, del fons del passadís, arriba la melodia esperançada que assegura que ?*Qualsevol nit pot sortir el sol?*...